

Slunce obléklo les do královských barev, zlaté a rudé. A hrálo, ačkoli bylo už těsně nad obzorem. Stoupala jsem strání ke srubu. Za mnou vesnice v údolí a zvony odbíjející klekání, se mnou batoh a loutna, přede mnou sedm nádherných letních dnů vprostřed hor, nejhezčích hor které znám. A jako příjemný úvod představa dnešní večere, neboť v šátku se krčilo pár pěkných hříbků. Ostatně, protože jsem s nimi předem počítala, ukrýval můj batoh i nějakou tu sůl, majoránku, kmín, saturejku a především dvě vajíčka, proto rozbití zajištěná prostým přelitím do šroubovací skleničky. Čili dohromady?? Správně, smaženice. A heleme se, pod stromem sedí další krásný hřib, šup s ním k ostatním.

"Támhle je ještě jeden!"

"No vida, dík, já bych ho v tom šeru bývala přehlídla."

Šmankote, počkat! Vždyť tu se mnou nikdo není! Lépe řečeno - neměl by být. Takže halucinace. Sluchová. A kdyby jenom to. Na obalu loutny, jen kousek od mé ruky, seděla halucinace zraková. Měla černé, rozcuchané, divně ulepené peří a probírala si ho zobáčkem. Tedy probíralo. Protože to bylo kuře.

Deneb - momentka z nedělního trapsaveckého rána

foto: Standa Mareček ©

"Čau," řeklo drzým pisklavým hláskem.

"Ahoj." Víc se mi nepovedlo ze staženého krku vypáčit. Zato hlava jela naplno. Úpal? Nesmysl. Úžeh? Nesmysl. Alkohol? Před čtrnácti dny. Takže taky nesmysl. Únava z cesty? Nesmysl, nesmysl, nesmysl. Bude lepší vyřešit to v klidu, srub už je na dohled.

Opřela jsem batoh do kouta, rozsvítila petrolejku a to malé černé jsem vysadila na stůl. Po očku mě pozorovalo a dál se soustředěně věnovalo úpravě svého peří. Vypadalo velmi reálně a živě.

"Co jsi zač?" zkusila jsem navázat řeč. Nic inteligentnějšího mě nenapadlo. Ale už sama situace, v níž konverzuju s kuřetem, mi přišla natolik podivná, že takováhle drobnost vlastně ani nehrála roli.

"Já jsem raráš, říká se mi Raráš a budu tu bydlet s tebou." zaškebilo se kuře.

"No, těší mě. Já jsem Ještěrka. Kdes přišel na to že tu budeš bydlet, prosímtě?"

"Já už s tebou totiž budu furt, víš? Poněvač sis mě vyseděla."

To mě, mírně řečeno, překvapilo.

"Jak, vyseděla?! To ses přeslech. Ne slepice, Ještěrka," poznamenala jsem dotčeně.

"No fakt, skoro," přesvědčovalo mě to rozčepýřené stvořeníčko. "Totiž, to je tak. Kdo nosí na svatou Markytu až do klekání u sebe vejce z černý slepice, tomu se vylíhne raráš. A ten raráš s ním pak zůstane napořád a pomáhá mu, všelijak."

"Takže ty ses vylíh z mýmo vajíčka na smaženici, jo? Hm. Ale se mnou zůstat nemůžeš, za týden se vracím domů. A? a vůbec, dneska není žádné svaté Markyty, v kalendáři je normálně Markéta." zkusila jsem se chytit poslední naděje. Raráš se rozzlobil.

"Hele, mně je docela jedno co je v kalendáři. Mimochodem, tím druhým vajíčkem jsi mě pekelně naštvála, abys věděla. Jsem od něj celej ublemtanej. Jo, co jsem to chtěl - zkrátka ty sis mě pořídila, tak se s tím smíř."

Ani z dlouhé soustředěné úvahy nevzešlo nic jiného, než že se s jeho přítomností budu muset vážně smířit. A za týden? za týden se uvidí. Ale ještě jedna otázka mi vrtala hlavou.

"Ty, Raráši, jak ses vlastně dostal z té sklenice?"

"Jsem se z ní normálně odšrouboval, né asi," písklo kuře, zjevně překvapené mou nechápavostí.

Tak jo. Odšrouboval.

"Jdu na dřevo," oznámila jsem nepřiliš duchaplně, ale hlavně abych nějak ukončila tuhle debatu.

"Jé, fajn, tak to já ti půjdu pomoci," zaradoval se raráš a jedním skokem byl u dveří.

Trochu jsem zapochybovala o výsledku této spolupráce, ale nakonec jsem ho nechala. Ať si někde tahá větvičky, mně je to vcelku jedno. Ale to co jsem našla po návratu ke srubu mi vzalo dech. Hromada drobného klestí se tyčila aspoň půldruhého metru do výška a na vrchu - Raráš.

"Čubrníš, co?" vytahoval se ten pišišvor a hrdě hopsal na své klacíkové hoře, div že nespadl.

A já jsem, upřímně řečeno, čubrněla. Tohle jsem tedy nečekala. Ono to kuře bude přecjen k něčemu užitečné.

K večeři jsem si nakonec dala hříbky osmažené bez vajíčka, smůla holt. Raráš si vyžádal lžíci ovesných vloček a trošku vody. Skromné zvířátko. Když jsme dojedli, byla už hluboká noc, usoudila jsem tedy, že výzvednou výpravu k Brablencům nechám na zítřek. Totiž, vy nevíte co jsou Brablenci. Stručně vysvětlím. Jedná se o čtyřčlennou partu nesoucí hrdý název T.O. Brablenci a čas od času obývající srub zvaný Brablenciště, který se nachází zhruba půl

kilometru od toho mého. Takže se zajdu podívat, jestli náhodou taky netráví tuhle část prázdnin lenošením v náruči přírody. Ale až zítra, poněvač dneska se víc těším na spacák než na zpívání kolem ohně a brablenčí vtipkování.

Když jsem ráno přesvědčila oči aby se otevřely, chvíli jsem vůbec nemohla uvěřit tomu co mi sdělovaly. Na stole stála pyramida. Ne kamenná, pochopitelně. V její konstrukci jsem matně rozeznávala pomeranče, konzervu fazolí, mýdlo, piškoty, sekyrku, slaninu a ponožky. A na tom všem, jak jinak, Raráše. Zrovna se zabýval aranžováním tabulky čokolády na samý vrchol pyramidy. A zas tady něco nehrálo. Ty zásoby nebyly moje. Tohle jsem s sebou nevezla, tím jsem si celkem jistá. Už proto, že tyhle ponožky bych si musela vycpat novinama aby mi vůbec byly. A svou sekyrku taky ještě poznám.

"Raráši?!"

"Brýráno," zaradoval se oslovený. "Tohle jsem ti přines dneska. Fajn, ne? A hele, dokonce tam jsou i brejle, úplně jako nový!" zalovil zobáčkem v hromadě a skutečně vytáhl brýle. No to snad ne, to je na mě moc.

"Raráši, kdes to, prosímtě, vzal?"

"Jsem byl takhle tam za kopem, ve srubu, takovým. A tohleto tam bylo, tak jsem ti to přines." Táhle za kopcem ve srubu takovým. Takže Brablenčíště. Raráš vykradl Brablenčíště a zdá se, že přímo za přítomnosti tamního osazenstva. Já ho přetřnu.

"Kuře jedno zlodějský, to se dělá, okrádat kamarády?!"

"Já nejsem žádný zloděj," bránil se vehementně Raráš. "Já jsem jen takovej trošku? shánčlivej. To my rarášové musíme, aby z nás lidi měli radost. Máš radost?"

Tuhle otázku jsem nechala nezodpovězenou, už proto, že nerada používám ostrá slova. Tak jsem se radši pokusila Rarášovi taktně vysvětlit, že ty věci musíme fofrem vrátit. Urazil se, odhopkal pod postel a tam tiše brblal, že se mnou není vůbec žádná legrace. Nechala jsem ho trucovat, naskládala všechno do batohu a vydala se k Brablenčíšti. Už z dálky vypadalo jako opravdové mraveniště, do kterého někdo dloubl klacíkem. Zoufalí Brablenci běhali ze dveří a zase dovnitř srubu a nebylo těžké odhadnout proč.

Přišla jsem blíž, až si mě konečně všimli. Nasadila jsem omluvný úsměv a chystala se vysvětlovat, ale šerif Ferda mě nepustil ke slovu.

"Ahoj Ještěrko, nejdeš zrovna v pravou chvíli, asi nás navštívili ještěrci nebo co. Měla by sis tu svou rodinu víc hlídat."

"To zrovna, ty Aštare," odpověděla jsem. Vtipů na svou přezdívku už jsem si vyslechla dost. "Ale popravdě řečeno, vím co se stalo. On tady totiž byl? no, tedy? prostě vás vykradl raráš."
"Jo, fajn, ale takovejch teorií už jsme vymysleli sami spoustu," ušklíbl se Ted, který naši rozmluvu sledoval od ohniště. Bez brýlí vypadal poněkud komicky. Ještě komičtěji pak vypadal s pootevřenou pusou, když sledoval, jak vyndávám jejich ztracené věci z batohu. Ani zbývající tři Brablenci nevypadali, že by moc chápali situaci. První se vzpamatoval Vamp.
"Tak to se ti povedlo, no. Dobrý, Ještěrko. Máš jedničku z nočního plížení a my se jdeme stydět do prerie, že si nedokážeme ohlídat vlastní boudu."

Marně jsem se hájila, že za všechno může Raráš, nevěřili mi ani slovo. Samozřejmě. Nezbylo než je pozvat, ať se na něj přijdou podívat sami. Slíbili, že přijdou navečer i s kytarou a banjem, kdyby jako náhodou to kuře zatím zmizelo, tak že si aspoň zahrajem.

Když jsem se vrátila, seděl Raráš pořád pod postelí a odmítal vylézt.

"S tebou si vůbec neužiju žádnou srandu," kňoural. "A nemáš mě ráda, chceš se mě zbavit."
"Mám tě ráda, ale jinak je to pravda, nechat si tě nemůžu. To nejde," bránila jsem se.

A pak mi něco blesklo hlavou.

"Hele, Raráši, když se se mnou nudíš, nechtěl bys k Brablencům? Je jich víc, je s nima legrace a nejsou tak útlocitní jako já."

Raráš zjevně ožil. "No jo, mně se tam líbilo když jsem tam bylo to? na návštěvě. Jenže," pravil trochu posmutněle, "to nejde raráše jen tak věnovat. Leda? leda by mě museli ukrást." A hned se zas rozzářil, protože ho napadlo totéž co mě. Do večera byl plán hotový.

Brablenci dorazili v plném počtu a hned se sháněli po rarášovi. Vysvětlení, že se schoval, protože byl uražený že na něj nevěřili, přijali jako dobrý vtip.

Vzduch kolem srubu se naplnil tóny, které dozněly až s půlnocí. Tedy lépe řečeno už s půlnocí. Obvykle by Brablenci vydrželi hrát třeba do rána, ale rovna je prý přepadla nějaká ospalost či co, zkrátka se sebrali a šli pryč. Zalehla jsem do spacáku a čekala. Ani ne moc dlouho. Zvenčí

se ozvala tlumená rána, zasakování a trojhlasé "pšššt!" No jo, hlavně nenápadně. Pak se otevřely dveře a jakýsi drobný stín se vlízl dovnitř. Zbabělci, poslali nejmladšího, Kuliše. Přimhouřenýma očima jsem sledovala, jak se rozhlíží, co by ukořistil jako odvetu za včerejšek. Zaujal ho nápadný balíček na stole. S radostí ho popadl, otočil se na podpatku a zmizel.

Venku se chvíli šeptem dohadovali, ale nebylo nic rozumět, škoda. Nejspíš se ale dohodli, že úlovek prozkoumají až v klidu a pohodlí Brablenčíště. Takže plán do puntíku splněn a můžu konečně v klidu spát. Dobrou noc.

Ale nebylo mi přáno dospat. Hned za svítání mě něco vzbudilo. Možná to byl první zvědavý paprsek slunce dotírající na okno, ale stejně pravděpodobné je, že mě ze spánku vytrhl zvuk kroků. No vážně, pak jsem je zaslechla už úplně jasně. Že by Brablenci tak časně spěchali vrátit kuře? Pochybuju že by se Raráš nechal odnést zpět, když se k nim tak těšil. A jestli by to vůbec šlo, podle těch jeho pravidel.

Když jsem vyhlédla ze dveří, zdálo se na první pohled, že mám pravdu. Čtyři postavy se plížily ranním lesem. Ale dvě věci tu nehrály. Za prvé, zjevně vůbec nešli ke mně, srub už přešli, spíš jako by měli namířeno po pěšině dolů do vsi. Za druhé, vypadali jako když se stěhují. Batohy nacpané k prasknutí a každý ještě něco nesl v náruči.

"Dobré ráno, pánové," pronesla jsem hezky nahlas. Trhlo to s nimi, otočili se naráz jako hejno rybiček v moři, když zahlídne žraloka.

"Kam tak časně?" pokračovala jsem v načatém rozhovoru.

Ferda se tvářil strašně nevraživě, což roztomile kontrastovalo s předmětem, který se snažil ukrýt pod košilí. Byl to balík dětských plenek. Kuliš se jediný odhodlal k odpovědi.

"My jdeme no? teda?"

"?do samoobsluhy," doplnil ho Vamp.

"A nechodí se do samoobsluhy náhodou s prázdným batohem a zpátky s plným?" otázala jsem se zvědavě. Neodpověděli, škoda, jen Ted něco mumlal o kuřatech na paprice a peněženkách z ještěřčí kůže, ale ani on tu zajímavou myšlenku dál nerozvinul. Asi neměli zrovna náladu na společenskou konverzaci. A tak se všichni čtyři s výrazem funebráků nesoucích rakev znovu

Na svatou Markytu

Napsal uživatel Deneb B.B.
Pátek, 06 Říjen 2006 04:00

vydali na cestu. Za Ferdovými zády se na krosně natřásal Raráš, pomrkával na mě a ukláněl se jak kašpárek v loutkovém divadle. Vida, aspoň někdo z té zachmuřené společnosti má takhle po ránu výbornou náladu.

Inu, kamarádi, na svatou Markytu se dějou neuvěřitelné věci.

1.místo próza do 23 let, Trapsavec 2006